

FOAIE PAROHIALĂ MARTIE 2022

tel.0214136570; e-mail: pr.mihai.martinas@hotmail.com; www.catolicamd.ro

LUPTA SPIRITUALĂ III

Mândria a făcut din îngeri diavoli

Așa cum spuneam în Foaia parohială din luna ianuarie, când am început să vorbesc despre lupta spirituală, renunțarea sau lepădarea de sine este punctul de plecare în urmarea lui Cristos și o condiție indispensabilă a vieții creștine autentice, a vieții creștine luate în serios. Sfântul Paul ne spune: „Nu primește coroana decât acela care a luptat după regulament” (2Timotei 2,5). În această lună, aduc în atenție faptul că cine vrea să ajungă la perfecțiunea creștină și să ducă până la capăt lupta spirituală, trebuie să învețe că după lipsa de încredere în noi înșine și după încrederea totală în Dumnezeu, următorul pas este exercițiul.

Lipsa de încredere în noi înșine și încrederea totală în Dumnezeu, atât de necesare în lupta spirituală, doar ele singure ne vor face să cădem în multe rele, dacă nu sunt ajutate! De aceea, în afara de ele, avem nevoie de exercițiu, care este al treilea lucru necesar. Acest exercițiu trebuie făcut, mai ales, cu intelectul și cu voința. Exercițiul intelectului trebuie ferit de ignoanță și de curiozitate.

Ignoranța este aceea care întunecă intelectul și-l împiedică să cunoască adevărul. De aceea, cu exercițiul trebuie să facem intelectul strălucitor și clar, ca să poată vedea bine ce este necesar pentru a purifica sufletul de patimi și pentru a-l împodobi cu virtuți.

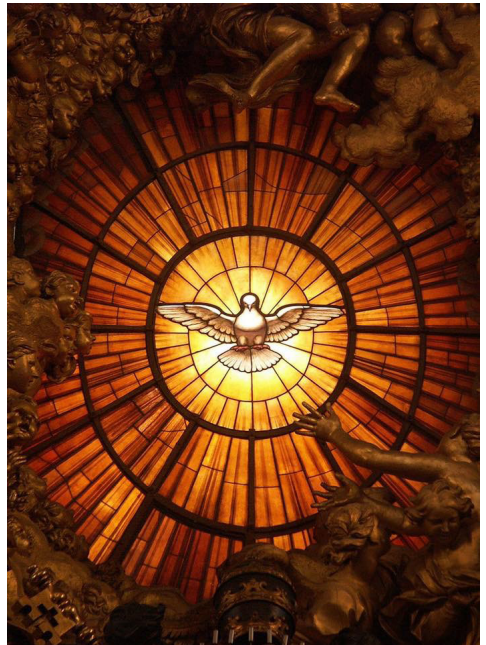
Această lumină se poate dobândi în două moduri: **Primul mod este rugăciunea, implorarea Duhului Sfânt**, pentru ca el să reverse lumina în inimile noastre. Duhul Sfânt va face acest lucru întotdeauna, dacă, într-adevăr, îl vom căuta numai pe Dumnezeu și vom căuta să facem voința sa sfântă. **Al doilea mod este un exercițiu continuu de profundă și sinceră considerație sau aprofundare a lucrurilor** pentru a vedea cum sunt, dacă sunt bune sau rele, după cum ne învață Duhul Sfânt, și nu așa cum apar ele în exterior sau cum le reprezintă simțurile sau cum le judecă lumea.

Această considerație, făcută așa cum se cuvine, ne face să cunoaștem clar că trebuie să socotim drept nimicuri toate acele lucruri pe care lumea oarbă și coruptă le iubește și le dorește, procurându-și-le în diferite moduri și cu diverse mijloace. Isus ne-a spus: „Împărăția mea nu este din lumea aceasta...” (Ioan 18,36).

Isus ne promite Paradisul: „*Să nu se tulbure inima voastră! Credeți în Dumnezeu și credeți în mine! În casa Tatălui meu sunt multe locuințe. De n-ar fi așa, v-aș fi spus: Mă duc să vă pregătesc un loc? Și, după ce mă voi duce și vă voi pregăti un loc, voi veni din nou și vă voi lua la*

mine, pentru ca să fiți și voi acolo unde sunt eu”! (Ioan, 14,1-3).

Tot Sfântul Ioan, care la Cina cea de Taină a ascultat bătăile inimii lui Dumnezeu, ne avertizează: „Să nu iubiți lumea și nici cele ce sunt în lume! Dacă cineva iubește lumea, iubirea Tatălui nu este în el. Pentru că **tot ce este în lume – pofta trupului, pofta ochilor și trufia vieții – nu este de la Tatăl, ci de la lume**. Dar lumea și pofta ei trec, însă cel care împlinește voința lui Dumnezeu rămâne în veci” (1Ioan 2,15-17).

Cauza pentru care nu putem discerne corect lucrurile stă în faptul că la prima lor apariție ne alipim de iubire sau de ură. Întunecat de una dintre acestea, intelectul nu le judecă cu rectitudine drept ceea ce sunt.

Pentru ca să nu aibă loc

această înșelare, să ne menținem întotdeauna cât vom putea mai mult voința purificată și liberă față de afectul dezordonat referitor la orice lucru. **Când ți se prezintă înaintea un obiect, cercetează-l bine cu intelectul și consideră-l cu chibzuință; roagă-te la Duhul Sfânt ca să poți fi obiectiv, să-l voiești sau să-l respingi, după cum vrea Duhul Sfânt.**

Curiozitatea este un alt lucru de care trebuie să ne apărăm intelectul, deoarece, umplându-l cu gânduri dăunătoare și nepotrivate, îl facem incapabil să înțeleagă ceea ce aparține adevăratei perfecțiuni.

Intr-o lume bombardată de atâtea și atâtea informații, care nu ne sunt întotdeauna necesare, este foarte greu să nu fii curios și să nu te lași ispitit. Cu toate acestea, **trebuie să ne luptăm și să ne rugăm, pentru ca Duhul Sfânt să ne lumineze, să ne întărească, să primim numai ceea ce ne ajută la creșterea noastră spirituală și să fugim de ceea ce ne dăunează.**

În dorința de a înțelege realitățile cerești, să ne străduim să-l cunoaștem doar pe Cristos, și pe acesta răstignit, după îndemnul Sfântului Paul (1Corinteni 2,2), să căutăm acele realități care sunt suficiente pentru a iubi bunătatea sa divină și pentru a face voința dumnezeiască.

Dacă vom urma aceste norme, vom putea evita multe uneltiri ale celui rău, deoarece, văzând diavolul că în cei care se dedică vieții spirituale voința este viguroasă și robustă, încearcă să le doboare intelectul pentru a

deveni stăpân atât al acestuia, cât și al voinței. De aceea, obișnuiește să le dea sentimente înalte și extravagante. **Așa atacă mai ales persoanele agere și inteligente, care ușor alunecă în mândrie, deoarece, ocupate în desfătarea și meditarea acelor puncte în care în mod eronat se conving că se bucură de Dumnezeu, uită să-și purifice inima și să se ocupe de cunoașterea de sine și de adevărata mortificație. Prinși astfel în lațul mândriei, își fac un idol din propriul intelect.** De aici urmează că, fără să-și dea seama, se conving că nu mai au nevoie de sfatul și de instruirea altcuiva, recurgând în orice împrejurare la idolul justificării proprii.

Acesta este un mare pericol și este foarte greu de tratat, deoarece **este mai periculoasă mândria intelectului decât mândria voinței;** fiind mândria voinței cunoscută propriului intelect, cu ușurință o va putea îngriji ascultând de cine trebuie. Dar cine are ferma încăpățănare că părerea sa este mai bună decât aceea a altora, de cine va putea fi însănătoșit? **Dacă ochiul sufletului, care este intelectul, cu care trebuie să se cunoască și să se purifice rana voinței superbiei, este infirm, orb și plin de aceeași superbie, cine-l va putea însănătoși?**

De aceea, fii tare și împotrivește-te repede unei atât de periculoase mândrii, înainte să-ți intre în oase și să te pierzi, deoarece, așa cum citim chiar la începutul Scripturii, mândria a făcut din îngeri diavoli.

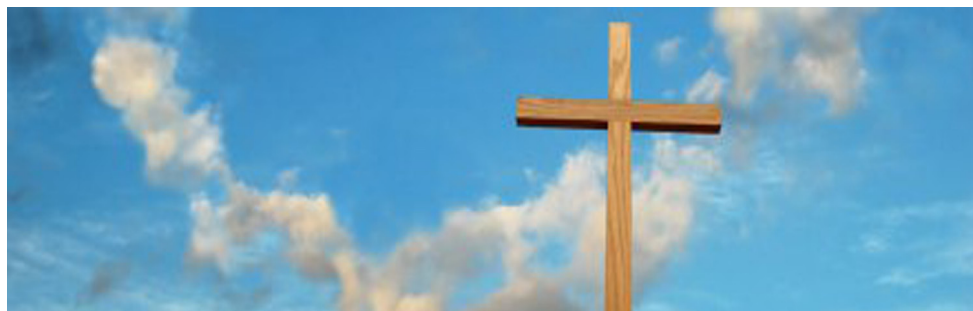
MERINDE PENTRU DRUM

- Să mă spovedesc? De ce? Părinte, eu nu am păcate!

- Domnule, există două categorii de oameni care nu au păcate: cei care nu au ajuns la uzul rațiunii și cei care l-au pierdut. Dumneavoastră din care categorie faceți parte?

Marii sfinți se cred păcătoși, iar păcătoșii se cred sfinți. Baremul sau ștacheta pe care și-o fixează fiecare depinde de felul de om care este.

Spovada ne costă, pentru că acolo trebuie să vorbim rău despre noi înșine. Și nu suntem obișnuiți cu așa ceva. Dar „este sărbătoare în Cer” atunci când, cu inima căită, reușim să îngenunchem la scaunul de spovadă.

O legendă povestește despre trei ucenici ai Satanei, care discutau despre planurile lor și despre ispitierea oamenilor.

Primul spuse: „Îi voi învăța pe oameni că nu există Dumnezeu”. Satana replică: „Cu această învățătură nu vei reuși; cei mai mulți oameni cred că există Dumnezeu. În inima lor există ceva care-i face să creadă în El. Această înclinație n-ai putea s-o îndepărtezi prea ușor”.

Al doilea spuse: „Le voi spune oamenilor că nu există iad, că nu trebuie să se teamă de pedeapsa pentru păcatele lor”. Satana replică: „Cu greu vei putea să ispitești pe cineva în acest mod. Oamenii știu că există iadul și că orice faptă rea atrage după sine o pedeapsă corespunzătoare”.

Cel de-al treilea ucenic spuse: „Eu îi voi convinge pe oameni să amâne orice activitate și să creadă că nu există vreun lucru care trebuie făcut imediat”. „Mergi la treabă, îi spuse Satana, vei avea succes. Vei înșela mii de oameni și-i vei câștiga de partea noastră”.

Lasă că mă rog când ies la pensie. Măine îl voi ierta pe prietenul meu. Voi merge săptămâna viitoare să-mi vizitez părinții. Acum nu am dispoziție, mă spovedesc la Paștele următor. De luni îmi voi lua în serios obligațiile de serviciu. Și dacă nu vom mai avea prilejul să săvârșim aceste fapte?

Toate lucrurile își au vremea lor și fiecare lucru de sub soare își are ceasul lui. Amânarea este lucrarea Celui Rău, care încearcă să ne câștige de partea sa.